

แปลรสำนักพิมพ์

เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น
ตราบชั่วเวลาของความอ่อนโยน
やさしさを忘れぬうちに

คาวางุจิ โทชิคาซึ
เขียน

อภิวัฒน์ พวงโรตอง
แปล

“ในตอนนั้นเอง หญิงในชุดกระโปรงสีขาว
ซึ่งนั่งอยู่ตรงที่นั่งย้อนอดีตก็ปิดหนังสือที่อ่านอยู่
ดังก้องไปทั่วร้านที่เงียบสงัด”
-คาวางุจิ โทชิคาซึ

การอ่านดีจรรยาแห่งชีวิต

កញ្ចប់ទំនេរ

คำนำสำนักพิมพ์

ผ่านมา 9 ปีแล้วที่ *เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น* เล่มที่หนึ่ง ถูกตีพิมพ์เป็นครั้งแรก ตอนนี้นั่งถือช้อนดื่มด่ำเนื้อเรื่องมาถึงเล่มที่ห้า *ตราบชั่วเวลาของความอ่อนโยน* โดยที่ยังบอกเล่าเรื่องราวของร้านกาแฟลับที่ย้อนเวลาได้ ตัวละครที่มีบาดแผลในความทรงจำ และความรู้สึกที่เปลี่ยนไปในเพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น

นอกจากวันเวลาที่ผันผ่านของเรื่อง วันเวลาของผู้อ่านในโลกความเป็นจริงก็เผชิญความแปรผัน เราจะรู้สึกคุ้นเคยแต่ก็ไม่คุ้นชินกับตัวละครหน้าเก่าที่เคยปรากฏตัวในเล่มหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นคิโยคาวะ ฟูมิโกะ, โคตาเกะ นานะ และฮิราอียาเอโกะ ปมชีวิตของพวกเขาที่เคยถูกนำกลับมาใช้เพื่อสะท้อนปมชีวิตของเหล่าตัวละครใหม่ๆ พวกเราจะได้นึกถึงพวกเขาอีกครั้ง จนตัวละครที่เลื่อนรางกลับมาชัดเจน

เราจะได้เห็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับพวกเขา
ในปัจจุบัน นึกถึงเรื่องราวของพวกเขาคที่เคยอ่านในอดีต จน
จินตนาการชีวิตพวกเขาทุกคนที่ต่างก้าวไปข้างหน้าสู่อาคต
ไม่ต่างไปจากคำกล่าวหนึ่งในเล่มนี้ที่บอกว่า “เวลาไม่ได้เคลื่อนไป
ในปัจจุบันเพียงอย่างเดียว ทว่ามันเคลื่อนตัวไปในอดีตด้วย
เพื่อมุ่งสู่อาคต”

๙๙๙ สำนักพิมพ์

คำนำผู้แปล

ความทรงจำสลักลงไปในห้องของกาลเวลาคลายสายลม กระซิบ อดีต ปัจจุบัน และอนาคตเชื่อมโยงกันด้วยอุโมงค์ของกาแพที่ซงสดใหม่ กลายเป็นสะพาน นำพาผู้ที่ตีמד้าเดินทางไปตามสายธารเวลาที่ปรารภนา หนังสือเล่มนี้เหมือนหลายเล่มที่ผ่านมา เล่าขานถึงบาดแผลที่ได้รับการเยียวยาผ่านการทวนกลับไปหรือเดินทางไปสู่ห้วงเวลาที่ต้องการ ให้เหล่าผู้ที่เจ็บช้ำและเสียใจกับสิ่งที่ทำหรือไม่ได้ลงมือทำได้เยียวยาหัวใจที่บอบช้ำ และให้เหล่าผู้ที่ปกปิดความรู้สึกของตนในวันวานที่ผ่านมาได้ถ่ายทอดมันออกไป เพื่อนำพวกเขาก้าวไปสู่บทใหม่ของชีวิต แม้จะเปลี่ยนอดีตที่ผ่านมาไม่ได้ แม้อนาคตที่ได้รับการรับรู้จะไม่เปลี่ยนไป แต่อย่างน้อยหัวใจที่เจ็บปวดก็อาจได้รับการปลอบประโลม หรืออย่างน้อย สิ่งที่ค้างค้ำอยู่ในใจก็จะได้รับบทสรุป

ผมขอต้อนรับท่านผู้อ่านเข้าสู่เรื่องเล่าที่หัวใจบอบช้ำ จะไม่ต้องเจ็บปวดอีกต่อไป ความรู้สึกที่ถูกปกปิดไว้นานานปี จะได้รับการส่งสู่ และสายธารเวลาที่หลังรินลงสู่ถ้วยกาแพ

ที่แม้จะเป็นเพียงช่วงเวลาเพียงห้วงสั้น แต่ก็อยู่นานพอที่จะ
เยียวยาจิตใจและสายสัมพันธ์ของผู้คนจากต่างห้วงเวลาได้

ผมใคร่ขอกล่าวอย่างทีกล่าวมาตลอดในหนังสือชุดที่
ผ่านมา ผมทราบว่าการบอกกล่าวหรือเล่าความรู้สึกของเราให้
อีกฝ่ายฟังจากใจจริงเป็นเรื่องที่ยาก บ่อยครั้งผมเองก็เลือกที่จะ
เก็บมันเอาไว้ในอก ทำในสิ่งที่จะเสียใจในภายหลัง หรือไม่ทำ
ในสิ่งที่ควรทำแล้วดำเนินวันเวลาของผมต่อไปเช่นกัน แต่
ชีวิตจริงไม่ใช่เรื่องเล่า ผมและท่านไม่อาจย้อนวันวานผ่าน
อุโมงค์ของกาแฟไปเยียวยาแผลใจหรือแก้ไขความผิดพลาดได้
หากทำได้ ผมใคร่ขอให้ท่าน (และผมเช่นกัน) พบกับความกล้า
ที่จะกล่าวสิ่งที่ท่านคิดออกมา ทำสิ่งที่ควร หรือหยุดสิ่งที่ท่าน
กำลังจะทำที่อาจทำให้ท่านเสียใจหากทำลงไปในอนาคตได้

สุดท้ายนี้ ผมใคร่ขอขอบคุณที่ท่านหยิบหนังสือเล่มนี้
ขึ้นมาอ่าน ผมหวังว่าท่านจะสนุกไปกับมัน

อภิวัฒน์ พวงไธสง

สารบัญ

บทนำ

หน้า 1

1 เด็กชาย

ผู้กลับไปหาพ่อแม่ที่หย่ากัน

หน้า 4

2 หญิง

ผู้ทอดทิ้งใคร่ชื่อ

หน้า 45

3 พ่อ

ผู้คัดค้านการแต่งงานของลูกสาว

หน้า 98

4 หญิง

ผู้ไม่อาจมอบช็อกโกแลตวันวาเลนไทน์ให้ได้

หน้า 160

ကလေးအိမ်

บทนำ

มีตำนานเมืองนำอัศจรรย์เล่าขานถึงที่นั่งตัวหนึ่งในร้านกาแฟ
ร้านหนึ่ง ณ เมืองแห่งหนึ่ง

กล่าวกันว่า หากได้นั่งที่นั่นนั้น เพียงชั่วเวลาที่ยังนั่งอยู่
จะย้อนคืนสู่ช่วงเวลาที่ยี่สิบห้าปีที่ผ่านมาได้

หากแต่มันมีกฎยุ่งยาก...มีกฎที่ยุ่งยากอยู่มากเหลือเกิน

กฎข้อที่หนึ่ง แม้จะย้อนกลับไปในอดีต หากคนที่อยากพบ
ไม่เคยมาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้ ก็จะไม่ได้พบ

กฎข้อที่สอง แม้จะย้อนกลับไปในอดีต แต่ไม่ว่าจะ
พยายามเพียงใด ความเป็นจริงก็จะไม่เปลี่ยนแปลง

กฎข้อที่สาม ที่นั่งซึ่งย้อนกลับไปในอดีตได้จะมีคนนั่ง
อยู่ก่อนเสมอ และจะนั่งที่นั่นนั้นได้เพียงแค่ตอนที่เธอลุกออกไป
ไปแล้ว

กฎข้อที่สี่ แม้จะย้อนกลับไปในอดีตก็ลุกออกจากที่นั่ง
ไม่ได้

กฎข้อที่ห้า จะย้อนกลับไปในอดีตได้ก็เพียงช่วงเวลา
หลังจากที่มีกาแฟรินจนเต็มถ้วยและยังอุ่นอยู่

กฎยุ่งยากไม่ได้มีเพียงเท่านี้
กระนั้นวันนี้ก็เป็นอีกวันที่มีลูกค้าได้ยืนตำนานเมืองแล้ว
มาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้

ร้านกาแฟแห่งนี้ชื่อ ฟุนิคูลี ฟุนิคูลา

หากเป็นคุณ เมื่อได้ยืนกฎยุ่งยากมากมายขนาดนี้ ยังคิด
ออกยากย้อนกลับไปในอดีตอยู่หรือเปล่า

นี่คือเรื่องราวของสี่ปาฏิหาริย์อบอุ่นหัวใจที่เกิดขึ้นในร้าน
กาแฟแห่งนี้

เรื่องที่หนึ่ง “เด็กชายผู้กลับไปหาพ่อแม่ที่หย่ากัน”
เรื่องที่สอง “หญิงผู้กอดเด็กไร้ชื่อ”
เรื่องที่สาม “พ่อผู้คัดค้านการแต่งงานของลูกสาว”
เรื่องที่สี่ “หญิงผู้ไม่อาจมอบช็อกโกแลตวันวาเลนไทน์
ให้ได้”

หากย้อนกลับไปวันนั้นได้ คุณจะย้อนกลับไปพบใคร

เด็กชายผู้กลับไปหา พ่อแม่ที่หย่ากัน

ร้านกาแฟที่ย้อนกลับไปในอดีตได้ตั้งอยู่ในย่านคันดะจิมโบโจ
เขตจियोตะ เมืองโตเกียว

ป้ายร้านนั้นตั้งอยู่ห่างจากสถานีมาเล็กน้อย ที่มุมหนึ่งใน
ซอยซึ่งไม่ค่อยมีผู้คนสัญจรมากนัก

ร้านกาแฟแห่งนี้ชื่อฟุนิคุลี ฟุนิคุลา ว่ากันว่าชื่อร้าน
ได้มาจากเพลงพื้นบ้านของแคว้นเนเปิลส์ ประเทศอิตาลี เป็น
เพลงโฆษณาที่แต่งขึ้นตามคำขอของบริษัทให้บริการรถไฟสำหรับ
ขึ้นเขา

ภูเขาฟันไฟลีแดง

มาขึ้นภูเขาสูงนั้นกันเถอะ

ไม่ว่าใครก็คงเคยได้ยินเนื้อร้องแบบนี้มาสักหน พวก
เด็ก ๆ ในประเทศญี่ปุ่นคุ้นเคยกับเพลงนี้ในฐานะของเพลงที่
นำมาเปลี่ยนแปลงเนื้อร้องชื่อ “กางเกงในของยักษ์” เจ้าของร้านเอง

ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมชื่อร้านกาแฟที่ย้อนกลับไปในอดีตได้ถึงได้เป็นชื่อเพลงพื้นบ้านของประเทศอิตาลี

เจ้าของร้านชื่อโทคิตะ นางาระ เป็นชายร่างใหญ่สูงกว่าสองเมตร ห่มคลุมร่างกายด้วยชุดพ่อครัวอยู่เป็นประจำ เขาตาเล็กเรียวยาว พุดน้อย ทำทางเหมือนรูปปั้นยักษ์เฝ้าศาลเจ้า ส่วนภรรยาของเธอชื่อโทคิตะ เค เคยทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟ เป็นหญิงสาวเรียวเรียวเตี้ยงสา นิสัยไม่จู้จี้จุกจิก นัยน์ตากลมโต และมักยิ้มอยู่เสมอ แต่เมื่อสองปีก่อน หลังจากคลอดลูกสาวชื่อมิกิแล้วเธอก็จากไปด้วยโรคหัวใจ ปีนี้มีมิกิอายุได้สองขวบแล้ว เธอมีนัยน์ตากลมโตเหมือนแม่

ส่วนพนักงานเสิร์ฟชื่อโทคิตะ คะซุ เป็นลูกพี่ลูกน้องของนางาระ ผิวขาว ดวงตาเรียวยาว จมูกกลมสั้น และริมฝีปากสีชากุระอ่อน หากบอกว่าเธอสวยงามก็สวยจริงอย่างว่า ทว่าเค้าหน้าแบบนี้กลับไม่ค่อยเหลือในความทรงจำของใคร หากปิดตาลงก็จะลืมทันที “อ้าว หน้าตาเธอเป็นยังไงกันนะ” เธอดูเหมือนเด็กหญิง ในขณะที่เดียวกันก็ดูเหมือนหญิงสาวเงียบขรึมด้วย เพราะไม่ค่อยพูด มีกระทั่งลูกค้าที่บอกว่าไม่เคยเห็นเธอ พูดคุยเสียด้วยซ้ำ

มีกระทั่งคนรำลือว่าเธอเหมือน “วิญญาณที่ไร้ตัวตน”

ทว่าปัจจุบัน คนที่จะชงกาแฟเพื่อพ่าย้อนไปยังอดีตได้มีเพียงแค่ว่า “โทคิตะ คะซุ” เท่านั้น

ถึงจะมีนามสกุลโทคิตะเหมือนกัน แต่นางาระซึ่งเป็นผู้ชายกลับชงกาแฟเพื่อพ่าย้อนไปยังอดีตไม่ได้ มันเป็นความสามารถที่มีเฉพาะสตรีในตระกูลเท่านั้น เป็นกฎที่กำหนด

โดยสายเลือด

“เงินช่วยชงกาแฟให้ด้วย”

ลูกค้าที่เดินทางมาเพราะอยากย้อนกลับไปในอดีตจะกล่าว
เช่นนี้ทันทีที่ทราบว่าคะชงกาแฟที่พาย้อนกลับไปยังอดีตได้
ทว่า...

การจะย้อนไปยังอดีตที่ร้านกาแฟแห่งนี้มีกฎที่ยุ่งยาก
ยุ่งยากมากเหลือเกิน

อย่างแรกคือ “มีเวลาจำกัด” นั่นเอง

แม้คะชงจะชงกาแฟให้และได้ย้อนกลับไปยังอดีต แต่
ช่วงเวลาที่จะย้อนกลับไปได้คือระยะเวลาเพียงชั่วเวลานับตั้งแต่
สตรีตระกูลโทคิตะอย่างคะซุรินกาเพลงถ้วยให้จนกาแฟเย็นชืด
เท่านั้น

“เอ๊ะ สั้นขนาดนั้นเลยเหรอ”

ไม่ว่าใครก็ตกตะลึงกันทั้งนั้น

ระยะเวลาเพียงชั่วกาแฟหนึ่งถ้วยจะเย็นชืดจะทำอะไร
ได้ อย่างมากก็แค่ประมาณลิบนาที่ สำหรับบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป
กว่าจะนำกาน้ำขึ้นตั้งไฟรอให้เดือดก็ห้านาทีเข้าไปแล้ว พอเทน้ำ
ลงไปแล้วก็รออีกสามนาที เหลือเวลากินเพียงแค่สองนาทีกับ
อีกนิดหน่อย ในงานเลี้ยงดื่มสังสรรค์เอง แค่ลิบนาที่อาหารที่
สั่งไปยังไม่มาเสิร์ฟเลย

“เอาเถอะ แต่ถ้ากลับไปในอดีตได้...”

ลูกค้าบางคนก็อยากกลับไปในอดีตก็กล่าวเช่นนั้น

ทว่าเมื่อได้ยินกฎข้อต่อไปก็จะยอมพ่าย
“แบบนี้กลับไปที่ไร้ความหมาย”
กฎข้อที่ว่าคือ
“เมื่อย้อนกลับไปในอดีต ต่อให้พยายามแค่ไหน ความ
เป็นจริงก็จะไม่เปลี่ยนแปลงไป” นั่นเอง

โดยมากแล้วความเสียหายในชีวิตมีอยู่สองประเภท คือ
เสียหายในสิ่งที่ทำลงไป และเสียหายในสิ่งที่ไม่ได้ทำ

ความเสียหายประเภทแรก คือการกระทำที่แก้ไขไม่ได้ หรือ
ความผิดพลาดที่เกิดจากการทำร้ายใครสักคนด้วยถ้อยคำไร้หัวใจ
คำสารภาพรักที่ทำให้ความสัมพันธ์ต้องแตกร้าง

ความเสียหายประเภทที่สอง คือความเสียหายที่เหลืออยู่
เพราะไม่ได้ลงมือทำ หากเพียงแค่ออกไปสักคำ หากเพียง
แค่สารภาพรักออกไป

เหตุผลส่วนใหญ่ที่อยากย้อนกลับไปในอดีต ก็เพื่อแก้ไข
การกระทำเหล่านั้น ทั้งที่เป็นแบบนี้ หากย้อนกลับไปในอดีต
แล้วพยายามแค่ไหนความเป็นจริงก็ไม่เปลี่ยนแปลงละก็ ไม่ว่าจะ
ใครคงอยากบอกว่า “แบบนี้กลับไปที่ไร้ความหมาย”

แต่กฎยุ่งยากไม่ได้มีเพียงเท่านี้

การจะย้อนกลับไปในอดีตจำต้องนั่งที่หนึ่งที่หนึ่งในร้าน ทว่า
ที่นั่งนั้นกลับมีคนนั่งอยู่ก่อนแล้ว การย้อนกลับไปในอดีตต้อง
รอคนที่นั่งอยู่ก่อนลุกไปเข้าห้องน้ำ

แต่ถึงจะโชคดีได้นั่งที่นั่งซึ่งพาย้อนกลับไปยังอดีตได้ ก็
จะลุกจากที่นั่งนั้นไม่ได้ และแม้จะย้อนกลับไปในอดีต ก็จะไม่

พบกับคนที่ไม่เคยมาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้

พอได้ฟังกฎยุ่งยากขนาดนี้ ลูกค้านบางคนก็จะพากันคาดเดา
ไปว่า “ความจริงแล้วกลับไปในอดีตไม่ได้ใช่ไหมล่ะ”

ในเวลาแบบนั้น คະซุก็จะกล่าวด้วยสีหน้าเรียบเฉยว่า
“อาจจะใช้ก็ได้ค่ะ” และไม่เถียงกลับไปแต่อย่างใด ต่อให้เถียง
กันไป สุดท้าย การจะกลับไปในอดีตหรือไม่นั้นก็ขึ้นอยู่กับ
ของลูกค้านี่มาเยือนร้านกาแฟ และคະซุเองก็คิดว่า การโต้เถียง
กันเป็นเรื่อง “น่ารำคาญ” ด้วย

คิรียามะ: ยูกิ อายุเจ็ดขวบ

เด็กชายสะพายกระเป๋านักเรียนสีดำนางัว

“ถามอะไรหน่อยได้ไหมคะ”

เด็กชายปรากฏตัวพร้อมกับการพูดจาสุภาพไม่เหมือน
เด็กประถม

แขนทั้งสองข้างที่โผล่ออกมาจากเสื้อเชิ้ตแขนสั้นของ
โรงเรียนประถมเอกชนชื่อดังมีสีขาวยุ่งแวววาว พื้นฐานการ
เลี้ยงดูที่ดีฉายแววออกมาจากท่าทางการยืนหลังเหยียดตรง
แม้จะเพิ่งปลายเดือนมิถุนายนที่จักจั่นยังไม่กรีดปีกร้อง แต่
ข้างนอกก็ร้อนผ่าวเหมือนกลางฤดูร้อนแล้ว เหงื่อเกาะร่าง
เด็กชายเป็นเม็ดติดกับสีหน้าเรียบเฉยเยือกเย็น เป็นภาพน่ารัก
สมกับเป็นเด็กประถม

“ว่าไงคะ”

โทคิตะ คະซุ หยุดมือที่ทำงานอยู่แล้วยืนต่อหน้าเด็กชาย คิริยามะ ท่าทางของคະซุไม่เปลี่ยนไปไม่ว่าอีกฝ่ายจะเป็นเด็ก หรือผู้ใหญ่

“ผมได้ยินข่าวลือมาว่า ถ้ามาที่ร้านกาแฟนี้จะย้อนกลับไป ในอดีตได้ซะ เรื่องจริงหรือเปล่า”

เด็กชายคิริยามะไม่พยายามเช็ดเหงื่อที่ไหลย่อยแล้ว เงยมองคະซุ

“เธอเรียนอยู่ชั้นประถมสินะ ไปได้ยินข่าวลือแบบนั้น มาจากไหนกันล่ะ”

คิโยคาเวะ ฟุมิโกะ ซึ่งเป็นลูกค้าขาประจำและเคยกลับไป ในอดีตเมื่อสามปีก่อนถามขึ้น

ฟุมิโกะปฏิบัติกับคิริยามะเหมือนเด็กอย่างสมบูรณ์ คำถาม ของเธอมีนัยว่า “อย่าบอกนะว่าเจ้าหนูนี้อยากกลับไปในอดีต” แฝงเอาไว้ด้วย

“ไม่มีเด็กประถมคนไหนมาที่ร้านกาแฟแห่งนี้ด้วยความ ปรารถนาที่จะกลับไปในอดีตหรอก แต่หากเด็กชายอยากกลับไป ในอดีตจริง เขาก็จะเป็นผู้มาเยือนที่อายุน้อยที่สุด

ทว่าหากจะย้อนกลับไปในอดีตจำต้องดื่มกาแฟที่ขงให้ จนหมด ฟุมิโกะคิดว่าเร็วเกินไปที่เด็กชายจะดื่มกาแฟ

“ผมได้ยินเรื่องร้านกาแฟมาจากคุณตาตอนที่พ่อกับแม่ ยังอยู่ด้วยกันซะ”

“เฮ้ะ”

คำตอบของเด็กชายคิริยามะทำให้สีหน้าของฟุมิโกะ หมองหม่นหันไปมองทางคະซุ

อย่าบอกนะว่าพ่อแม่ของเด็กนี้หย่ากันนะ
คะซุไม่สนใจคำถามไร้สัมเสียงของฟูมิโกะก่อนตอบกลับ
ไปโดยไม่เปลี่ยนสีหน้า
“ใช่ค่ะ กลับไปอดีตได้”

ความเข้ากันไม่ได้

นี่คือสาเหตุอันดับหนึ่งของการหย่าร้างในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา เงิน การใช้ความรุนแรง และการนอกใจ อยู่ในอันดับที่สอง แต่บางรายอาจมีหลายสาเหตุซ้อนกัน กล่าวคือ ใ้ช้ว่าปัญหาเรื่องความเข้ากันไม่ได้จะมีเหตุผลที่ “ชัดเจน” เสียเมื่อไร อาจเป็นการกระทำที่ไม่อาจทำให้ยอมรับได้อย่างเด็ดขาดหรือความไม่พอใจซึ่งไม่มีทางจะลบลายไปได้ กลับเกิดขึ้นระหว่างการใช้ชีวิตร่วมกันของสามีภรรยาที่

ปัจจุบันมีสถิติว่าคนญี่ปุ่นทุกหนึ่งพันคนจะมีหนึ่งถึงสองคนที่หย่าร้างกัน เมื่อเทียบกับเมื่อก่อนแล้ว ผู้คนในปัจจุบันหย่าร้างกันมากกว่าในอดีต

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ครอบครัวที่ไปหักทลายเพื่อนบ้านเมื่อเพิ่งย้ายบ้านมีไม่มากแล้ว และเพื่อนบ้านที่อาศัยอยู่ข้างกันในอพาร์ทเมนต์กลางเมืองหลายคนก็ไม่ได้รู้จักหน้าค่าตากันด้วยซ้ำ

เพราะปัจจุบันสมาร์ตโฟนมีกล้องและอินเทอร์เน็ตจึงสื่อสารกันแบบเห็นหน้าได้แม้จะอยู่ไกลกัน นั่นอาจทำให้คนเลิกสร้างสัมพันธไมตรีใหม่กับเพื่อนบ้านละแวกใกล้เคียงในบริเวณ

ที่อยู่อาศัย กลายเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ครอบครัวเดี่ยวเพิ่มมากขึ้น สังคมที่ให้ความเคารพใน “ความเป็นส่วนตัว” มากกว่าเดิม

จึงเกิดปรากฏการณ์ที่ทำให้สมาชิกในครอบครัวเป็นปัจเจกมากขึ้น

ทั้งสามีและภรรยาต่างใช้ชีวิตของใครของมัน

ความเครียดส่วนใหญ่มักเกิดจากความสัมพันธ์ ไม่ว่าจะ เป็นความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ลูก พี่น้อง เพื่อน และคนในที่ทำงาน สามีกับภรรยาเองก็ไม่ใช่ออกยกเว้น

หากได้แต่งงานและใช้ชีวิตร่วมกัน จะทำให้ “ปัจเจกชน” และ “ปัจเจกชน” ที่ใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน ต้องใช้เวลามากมายร่วมกัน แน่นนอน เพราะทั้งสองต่างเริ่มต้นชีวิตแต่งงานโดยยอมรับว่าแต่ละฝ่ายคือชีวิตที่จะเดินร่วมกัน ไปจนสุดทาง นั่นทำให้จำต้องปรับวิถีชีวิตให้เข้ากัน トラบเท่าที่ระหว่างสามีภรณานั้นยังมี “ความรัก” ดำรงอยู่ การปรับชีวิตให้เข้ากันเองก็เป็นประสบการณ์สดใหม่ อาจรู้สึกว่ามันเป็นความสุขอย่างหนึ่งเลยก็ได้

ปัญหาคือเมื่อ “ความรัก” จืดจางลง และ “ความเป็นปัจเจก” เริ่มเข้มข้นขึ้นนั่นเอง สิ่งที่เคยทนได้เพราะความรักก็จะทนไม่ไหวอีกต่อไป มันไม่ใช่เหตุผลง่าย ๆ ซึ่งคนทั่วไปเข้าใจกัน อย่างเรื่องเงิน การใช้ความรุนแรง หรือการนอกใจ

มีบางอย่างที่หากเป็นเพื่อนก็จะอภัยให้กันได้ แต่พอเป็นคนรักก็จะให้อภัยไม่ได้ แม้อยู่กินด้วยกันจะให้อภัยกันได้ แต่เมื่อแต่งงานจะให้อภัยกันไม่ได้

ความเข้ากันไม่ได้

ไม่มีเหตุผลชัดเจนสำหรับเรื่องนี้ แต่ทว่าไม่ไหวอย่างบอก
ไม่ถูก ยอมรับไม่ได้ รู้สึกอึดอัด แต่ก็เชื่อว่าจะเกลียดกันเสีย
เมื่อไร

“ถ้าไม่ใช่สามีภรรยา ก็คงไปกันได้ด้วยดี”

หากกลับไปสู่ความสัมพันธ์ในอดีตอาจแก้ปัญหาความ
สัมพันธ์ที่บาดหมางนี้ได้ก็ได้

“อยากกลับไปตอนที่ยังไม่แต่งงาน”

หากการหย่าร้างทำให้หายเครียด ก็จะไม่เกลียดครอบครัว
ในปัจจุบัน

“เพื่อย้อนกลับไปเริ่มใหม่อีกครั้ง” จึงเลือกการหย่าร้าง
แน่นอนว่าเป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งเท่านั้น ใช้ว่าสามีภรรยา
ทุกคู่ที่หย่ากันจะเป็นแบบนี้

อย่างไรก็ตาม มีเด็กชายคนหนึ่งที่กำลังติดอยู่กลางปัญหา
“ความเป็นปัจเจก” ของสามีภรรยา และกำลังก่อกลุ่มอยู่

เด็กชาย คริยามะกำลังเสียใจที่เขาต้องให้ในร้านกาแฟแห่งนี้

เช้าวันคริสต์มาสปีที่แล้ว จู่ๆ เคนจิ พ่อของเขาก็ถาม
ขึ้นว่า “ยูกิ อยากไปดิสนีย์แลนด์ไหม” อย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

เด็กชายคริยามะตกใจกับคำของเคนจิที่ช่วงนั้นเขาแต่
บอกว่างานยุ่งแล้วไม่ค่อยกลับบ้าน